

Nemzeti gyásznap

2015 november 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Így állunk. Van három nemzeti gyásznapunk, csak az a kérdés, hogy ez mennyiben nemzeti, bár kétségtelenül a miénk. És mennyiben gyásznap.

Drága költ?nk csaknem kétszáz éve írta, hogy balsors, akit régen tép. Balsors, és arra gondolt, amire emlékezett,

amit tudott, hogy milyen csapások érték hazáját és nemzetét az évszázadok során. Tudta, mert emlékezett.

De azt nem tudhatta, amit mi, ma él?k tudunk, hogy milyen újabb csapások érték nemzetünket azóta. A levert 48-49-es forradalom az aradi bitófákkal, az elvesztett világháború Trianonnal, a csonka ország kínlódása a német megszállással, az újabb háború borzalmai után a bolsevik diktatúra málenkíj robotjával és Recskjével, a megalázott nemzet rövid ébredése és fellángolása 56-ban november negyedikével, a konszolidáció május elsejével, a békés szocializmus Kádárral, a reformok Fock Jen?vel, a kultúra teljes irányítása Aczéllal, a legvidámabb barak az MSZMP-vel, az összeomlás Grósszal, a remények Antall-lal, a brutalitás Bokrossal és Gyurcsánnyal, aztán az újabb remények.

Nem, ezt a Költ? nem tudta, nem tudhatta.

Most megint nemzeti gyásznap van, a borzalmas párizsi merénylet-sorozat emlékére. Félárbócon a magyar zászló, emlékezünk és megborzadunk. De azért gondolkodhatnánk is.

Nemzeti gyásznap az, az lenne, amit a nemzet gyászol. Lehet az történelmi és lehet rögtönzött, aktuális. Utóbbiak is gyakoriak, egy-egy nagy bánya-szerencsétlenség, vasúti katasztrófa, vagy egyéb, váratlan esemény szülte aktuális politikai döntés abból a célból, hogy az összetartozást, a szolidaritás élményét és a döbbenetet közösen kifejezésre juttassa. Tehát egy nemes gesztus.

A történelmi gyásznapok ugyanezt a célt szolgálják-szolgálnák. Tudtommal nálunk három van, június 4., október 6. és november 4. Hogy mik ezek és miért ezek, nem kell magyarázni. De ha jobban belemélyedünk, figyelembe véve az azóta végbement hatalmas társadalmi és kulturális változásokat, máris el lehet bizonytalanodni, finomabban szólva el lehet keseredni.

Mert mit jelentenek ezek a napok a mai társadalomnak, beleértve a harmincon alattiakat?

Trianon szinte semmit, mert régen volt és negyven évig a történelem tanítása is gondoskodott róla, hogy ez így legyen. Akikben ez mégis fájdalmat vagy érzelmi megnyilvánulást jelentett, azokat egyszer?en lenacionalistázták.

A másik, az aradi tragédia még régebben volt. Ha egy tv-stáb a köztereken vagy az iskolákban forgatna és megkérné, sorolják fel a tizenhárom vértanú nevét, siralmas eredmény születne.

Nem sokkal jobb a helyzet 56-tal sem, bár ez nem volt olyan régen. Pedig régen volt, legalábbis ahhoz igen, hogy a ma magyar ifjúsága finoman szólva is hiányos (magyarul nulla) ismeretekkel rendelkezzen, persze ehhez is köszönet a történelem-tudománynak és az iskolai oktatásnak.

Így állunk. Van három nemzeti gyásznapunk (jogosan), csak az a kérdés, hogy ez mennyiben nemzeti, bár kétségtelenül a miénk. És mennyiben gyásznap.

A szabályok szerint ilyenkor félárbócon a nemzeti lobogó, zárva a színházak, szórakozóhelyek, az emberek pedig öntudatból és saját bels? meggy?z?désükb?l nem mennek sehova. Na, nálunk semmi sincs zárva, az öntudatról nem is beszélve.

93 decemberében, Antall temetésekor, amit gyásznappá nyilvánítottak, már látszott ez a kett?sség: ment a méltóságos gyászmenet, de a f?város útjain ott voltak az adventi sátrak, lüktetett a karácsonyi vásár.

Mindez csak azért jutott az eszembe, mert a kormány a párizsi terrortámadás áldozatainak emlékére gyásznappá nyilvánította a vasárnapot. Szép gesztus, de csak gesztus. Akkor lenne igazán értelme, ha Európa egységes lenne és mindenütt ezt tennék. De nem teszik.

A gyász nagy dolog, a legnagyobb emberi érzelmi kifejez?dések egyike, ha ?szinte. Lehet személyes és közösségi. El?bbi a leggyakoribb, mindenki átéli családtagjai vagy barátai elvesztésekor. Utóbbi ritkább, ehhez igazi közösség kell, szakmai, települési vagy össznemzeti. Aki ezt nem érti, gondoljon Jókai vagy Kossuth temetésére.

De most kicsit más a helyzet. Megtörtént a párizsi tragédia és megindult a kegyelet-verseny. A francia nagykövetség el?tt lerótta kegyeletét az MSZP Kunhalmistul, Tóbiásostul, aztán az LMP, majd jött a Demokratikus Koalíció.

Idézzük a hírügynökséget: *F?hajtással és gyertyagyújtással emlékeztek a párizsi merényletek áldozataira a Demokratikus Koalíció (DK) vezet?i szombaton kés? délután Budapesten. A rendezvényen mintegy tizenöten vettek részt, köztük Gyurcsány Ferenc volt miniszterelnök, jelenlegi pártelnök, Gréczy Zsolt szóviv?, továbbá Kerék-Bárczy Szabolcs és Vágó István DK-s politikusok. A megjelentek némán gyújtottak gyertyákat a párizsi merényletek áldozataiért.*

Szakadjon meg a szív. Hogy mit tettek ezek az urak szép hazám jobbá tételéért, felemeléséért, tudjuk. Ott voltak tizenöten, figyelem, tizenöten, no meg a kamerák. Mondtam már, a gyász vagy személyes, vagy közösségi. De ez a PR-könnyeken túl micsoda?

Persze én is sajnálom az áldozatokat és meg vagyok döbbenve. De egy keresztény az embereket, felebarátait szereti, a jó humanista meg az emberiséget. Ez a különbség.

Vágó talán tudja.
(szék) - gondola.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló